

[Weikop.]

For resten synes jeg ikke, det tjener noget formål at føre en større debat om fællesmarkedet og frihandelsområdet ved denne lejlighed. Der er vel ingen, der i øjeblikket kan sige noget afgørende, men det, der kan siges i forbindelse med dette lovforslag, er, at valutaloven, den lov, vi her behandler, ikke er nogen hindring for en vis tilrettelæggelse med henblik på et større marked og altså heller ingen hindring for at tilrettelægge vor importhandel med henblik på en friere handel. Der er altså ikke noget i vejen for, at den højtærede minister viser noget større aktivitet med hensyn til tilrettelæggelse af vore importforhold set som en helhed, og skulle den højtærede minister mangle hjælp, ja, så ved ministeren, hvor den er at finde. Jeg behøver måske ikke at nævne navne, men jeg tænker på de højtærede ministre hr. Viggo Starcke og hr. Oluf Pedersen.

Selve lovforslaget er der, som jeg sagde til indledning, ikke så mange ben i. Vi ønsker egentlig ikke at gå med til stadig væk at give en så vidtgående bemyndigelse, men vi har jo på den anden side stemt for loven tidligere, og hvis vi får en tilfredsstillende udtalelse fra ministeren om hans synspunkter også med hensyn til administrationen, vil vi stille os velvilligt til gennemførelsen også af det foreliggende lovforslag.

A. C. Normann: Vi førte jo sidste år en ret grundig principiel debat om begrundelsen for valutaloven i forbindelse med den store ændring, der da foregik i forhold til den gamle vareforsyningslov, og jeg er enig med de ærede foregående ordførere i, at en økonomisk debat kan vi spare folkettinget for i dag af den grund, at situationen ikke har ændret sig på en sådan måde, at vi nu kan undvære loven. Jeg forstår i alt fald oppositionens ordførere således, at der ikke er nogen af dem, der har den opfattelse, at vi nu kan undvære loven. Det, vi ønsker, er en forhandling i udvalget om, hvorvidt

man kan bruge loven i mere liberaliserende retning, og det har jeg på forhånd ikke noget imod — jeg håber, det kan lade sig gøre. Det er væsentligt, synes jeg, at partiernes begrundelser for deres deltagelse i lovens vedtagelse sidste år stadig står ved magt; det gælder, så vidt jeg kan høre, også oppositionen.

Der er ikke sket nogen ændring i situationen, som gør, at vi kan sige, at nu er det grundlag bortfaldet, på hvilket vi dengang vedtog loven. Det gælder navnlig, synes jeg, med henblik på de europæiske markedsforhandlinger, som vi dengang håbede ville være ført til ende, inden et år var gået. De fortsættes stadig, og i den henseende er ingen afklaring blevet tilvejebragt siden. For det andet er valutafremgangen fortsat, men vi må regne med en ændring i denne udvikling. Der er, synes jeg, mange tegn på, at vi må regne med en overgang at måtte tære på valutabeholdningen, og derfor bør vi være glade for, at vi nu har fået tilvejebragt en så betydelig reserve. Jeg vil dog gerne sige til det ærede medlem hr. Anker Lau, at jeg håber ikke, det gør os så overmodige, at vi tænker på at opgive vor direkte indflydelse på valutaudviklingen, også den indflydelse, der ligger i det lovforslag, vi her behandler. Sagen er jo den, at vor valutareserve er beskeden set i forhold til vor udenrigsomsætning. Det kan meget godt gå således, at vi om føje tid nødig vil undvære midler til at holde igen på denne reserve.

Det ærede medlem hr. Anker Lau pegede på, at jeg ved behandlingen sidste år havde sagt, at forudsætningerne for restriktionernes afvikling måtte være en stor valutareserve, og sagde: nu har vi denne reserve, og dernæst spurgte det ærede medlem, om jeg i den anledning ville være med til — jeg forstod ikke, om det ærede medlem mente at slække på lovbestemmelserne eller at gennemføre en stærkere liberalisering som følge af, at vi nu har tilvejebragt denne valutareserve. Jeg vil gerne dertil sige, at det vil jeg da mest muligt, men jeg vil ikke